

Az Úr Lelke Üzen

A KEREKEGYHÁZI SZENT ISTVÁN EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA
XIX. évfolyam 3. szám

Advent - Karácsony

Betlehem

Jézus születésének helye

„Te pedig, efrátai Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izráelen.” (Mt.2,6)

2017.10.07. Pásztó, záródoklat a könnyező Szűzanya szoborhoz

10 éves a Szent Erzsébet imakör

2017.11.25. Krisztus Király, Szentségimádás és Szentmise

160 éves az újjáépített Kerekegyháza

2017.07.14. Ladánybene, P. Joby atya missziója

LÉGY KÉSZEN MERT AZ ÚR A TE SZÍVEDBEN IS MEG AKAR SZÜLETNI.

Gondolatok adventről, készüllet Urunk születésére.

A következő kis idézet jól megadja advent alaphangulatát. "Végtelen a várakozás annak, aki egyebet se tehet, csak vár." Advent a várakozás a készüllet ideje. Maga az advent szónak a jelentése nem más, mint úrjövet, mert ugyanis négy héten keresztül várakozunk és készülünk arra, hogy karácsony napján találkozunk és befogadjuk szívünk jászolába a kisded Jézust. Ezt a készülődést, várakozást szépen kifejezi és megfűszerezi Pilinszky János gondolata. Advent a várakozás megszentelése. Rokona annak a gyönyörű gondolatnak, hogy meg kell tanulnunk vágyakozni az után, ami a miénk. Gyermekkorunkban éltünk így. Vágyakoztunk arra,

ami biztosan megjött. Télen az első hóesésre. És várakozásunk ettől semmivel sem volt kisebb, erőtlenebb. Ellenkezőleg, nincs nagyobb kaland, mint hazaérkezni, hazatalálni, beteljesíteni és fölfedezni azt, ami a miénk. És nincs gyengébb és jogosabb birtoklás se, mint szeretnünk azt, ami a miénk, akit szeretünk, és aki szeret minket. Csak a szeretetben, csak az ismerősben szülehet valódi „meglepetés”; lehetséges végeérhetetlenül várakoznunk és megérkezni, szakadatlanul utaznunk és szakadatlanul haza találnunk. Minden egyéb kaland, minden egyéb megismerés és minden egyéb várakozás véges és kérdéses. Így értem azt, hogy a karácsony a szeretet és advent a várakozás megszentelése. Az a gyerek, aki az első hóesésre vár, jól várakozik, s már várakozása is felér egy hosszú-hosszú hóeséssel. Az, aki szeretni tudja azt, ami az övé – szabad és mentes a birtoklás minden görcsétől, kielégíthetetlen éhétől – szomjától. Aki pedig jól várakozik, az időből épp azt váltja meg, ami a leggépiesebb és legelviselhetlenebb: a hetek, órák, percek kattogó, szemtelen vonulását. Aki valóban tud várni, abban megszületik az a mélységes türelem, amely szépségében és jelentésében semmivel se kevesebb annál, amire vár. Minden várakozás egy türelemjáték, és egyben egy adok-, kapok elv megszületése, minden várakozásban van egy kis áldozat is, és ezt az áldozatot jutalmazza meg az Úr, ha hősiiesen kitartunk és feláldozzuk időnket és magunkat, hogy ajándékát befogadhassuk a szívünkbe. Jézus mindenkinek adni akar minden percben és minden időben. Csak csendben, lelkünket megtisztítva rá figyelve készülünk, és nyitott tiszta szívvel fogadjuk be azt mit kapunk tőle, és cserébe adjuk át neki magunkat, hogy tiszta szívünk jászolában vegyen lakást. Mert az üdvözítő azért jött, közénk a földre, hogy adjon nekünk. Arra biztat, hogy utánozzuk ebben az adásban. A középkor keresztény jelszava volt az imitatio Christi, vagyis Krisztus utánzása. Erre hív minket Adventben az Egyház. Advent – eljövétel. Adventus Domini az Úr eljövetele. Jó tettekkel, egymásra figyeléssel készülünk annak a Születését megünnepelni, aki azért jött, hogy adjon. Hogy Ő szolgáljon, és ne neki szolgáljanak. Mert aki találkozni akar Jézussal, annak el kell indulnia a zárandokúton, és három dologra kell odafigyelnie: legyen éber az imában, szorgos a szeretetszolgálatban és örvendező a dicséretben. Találkozni Jézussal: ez a kegyelem, ez az ajándék, melyet szeretnénk elnyerni az adventben. A szentírásban számos találkozási pontot találunk arra, mikor Jézus találkozott valakivel. Mikor még anyja méhében van, találkozik Keresztelő Jánossal, aztán a pásztorokkal, majd a bölcsekkel. Ezért mondhatjuk, hogy advent a következőt üzeni nekünk: azt, hogy mindig úton kell lennünk és haladnunk kell az Úr felé, vagyis nem egy helyben állni. Hogyan készülhetünk a Jézussal való találkozásra? Hogyan viselkedjünk, hogyan készítsük elő a szívünket rá? Úgy hogy legyünk éberek az imában, szorgosak a szeretetszolgálatban és örvendezők a dicséretben. Vagyis éberem kell imádkoznom, buzgón kell segítenem – testvéri szeretettel, nemcsak alamizsnát adni, hanem elviselni a kellemetlen embereket, elviselni otthon a kiabáló gyerekeket, a férjet vagy a feleséget a nehézségek idején, vagy netalán az anyóst tolerálni. Aztán pedig örömmel dicsérni az Urat, így járva az adventi utat, hogy találkozzunk az Úrral. Nem egy helyben kell járnunk, hanem haladnunk kell, hogy jól előkészítsük a vele való találkozást. Az Úr azonban a meglepetések Ura, Ő sem tétlenkedik.

Ha mi elébe megyünk a találkozásnak, meglepve tapasztaljuk, hogy Ő már korábban elindult a keresésünkre. Ez az Úrral való találkozás nagy meglepetése. Mindig Ő az első, aki keres minket. Amikor mi egyet lépünk, Ő tízet. Kegyelme, szeretete és gyengédsége bőséges, nem fárad bele, hogy keressen minket. Olykor kis dolgokon keresztül is: mi azt gondoljuk, hogy az Úrral találkozni nagyszerű dolog, nem egyszerű dolog, mert ő szereti a meglepetéseket.

Mert a mi Istenünk a meglepetések Istene, aki keres minket, vár ránk, és csak annyit kér tőlünk, hogy egy kis jóakarattal lépünk előre. Bennünk meg kell, hogy legyen a vágy, hogy találkozzunk vele, aztán Ő segít nekünk. Az Úr elkísér minket egész életünkben. Sokszor látja, hogy távol kerülünk Tőle, de visszavár minket, mint az apa a tékozló fiát. Sokszor látja Isten, hogy közeledni akarunk hozzá, és ezért elénk siet. Várjuk éberen Urunk eljövételét, induljunk el felé, hogy találkozzunk vele, legyen minden napunk advent, mikor jótételekkel egymásra figyélssel, önzetlen odaadással, buzgó kitartó imával elindulunk az Isten felé és közbe megérkezünk egymás felé is. Erre, hív Jézus és erre hív advent, indulj el Krisztus felé, mert ő már rég elindult feléd, add oda neki szíved, add oda neki életed, hogy Ő is odaadhassa neked az övét. Mécs László szavai kísérik adventi készülődésünk: *„Jézusunk, adj erőt, hogy ékesen járjunk. Illendő ruhában, méltóképpen várjunk. Add, hogy kerüljessük a bűnt, sötétséget. S ama jobb hazában megláthassunk Téged.”*

Kiss István

Atyákat búcsúztattunk

2017. december 3-án elköszönt tőlünk Kis István atya, és Kollár Balázs atyától is búcsúztunk. Halák Ferenc Egyházközösségünk nevében így adott hálát, s köszönte meg a szolgálatukat.

Kedves István atya!

Hálásan köszönöm meg közösségünk nevében a szolgálatodat. Bizonyára Neked sem volt könnyű ebben a bizonytalan helyzetben ez a feladat. Köszönjük a szentmiséket, Szentségimádásokat, és azt, hogy átvezetted Egyházközösségünket ezen a nehéz időszakon. Megajándékozottak vagyunk általad, hogy részt vettél családcsopartos összejöveteleinken, Egyháztanácsuléseinken. Bátorítottál, támogattál bennünket jelenléteddel, hozzászólásaidal.

Köszönjük a nyitottságodat, amivel elfogadtál minket, meghallgattad ötleteinket, kéréseinket. Bízunk benne, hogy új állomáshelyesen is egy befogadó közösségre találsz. Imádkozunk érted, hogy az Úr áldása kíséren életed további útján.

Isten Veled!

Kedves Balázs atya!

Sajátos helyzetben vagyok, mert úgy köszönök el Tőled Egyházközösségünk nevében, hogy te személyesen nem tudsz jelen lenni. Hálátelt szívvel köszönöm meg szolgálatodat, amivel vezetted, irányítottad a közösségünket. Szívesen gondolunk vissza a Veled együtt átélt liturgikus eseményekre, a közösség szolgálata közben együtt megélt örömekre és nehézségekre egyaránt. Felejthetetlen lelki élmény volt a budapesti, hercegszántói, és a nagymarosi zarándoklat. A hittanos gyerekek máig emlegetik a pannonhalmi kirándulást, a tábort látogatásaidat.

Szívből sajnáljuk, hogy betegséged közbeszólt és megtörte a szépen épülő közös terveinket. Reméljük, hogy mindenképpen megérettél valamennyit a mi igyekezetünkből, szeretetünkből. Jó lett volna mindezt személyesen elmondani, de tiszteletben tartjuk a Te döntésedet. További papi életedhez kívánunk jó egészséget, szerető embereket, akik segítségével megtalálsz a Neked megfelelő feladatot az Egyházban.

Imáinkban hordozunk továbbra is: Isten áldjon meg Téged!

Kedves Testvéreim!

A kialakult neurológiai betegségem miatt nem tudom tovább felelősség teljesen vállalni a kerekgyházi és fülöpházi egyházközségekben a papi szolgálatot. Utódom főtitkeltendő Ruskó Norbert atya lett, akit fogadjon mindenki nagy szeretettel és bizalommal.

Ez úton szeretném megköszönni főtitkeltendő Kiss István atya és azon testvéreim segítségét, akik a betegségem ideje alatt az egyházközségek dolgait intézték. Szeretnék köszönetet mondani minden testvéremnek a sok szeretetért, imáért, támogatásért, mellyel irányomban fordultak.

És bocsánatot kérek mindazoktól, akiket az elmúlt években bármilyen módon megbántottam.

Isten áldását kérem egyházközségeinkre és szeretettel üdvözlök mindenkit:

Balázs atya

Kedves Balázs Atya!

Csaknem akkora izgalom és érdeklődés övezte a lehetséges visszatérését, mint valamikor régen az ideköltözését.

Köszönjük azt az eltelt időt, amely alatt Ön volt a hittan tanárunk és lelkipásztorunk! Az Ön órái többek voltak, mint egyszerű hittanóra! Egy lelki felfrissülés a hosszú hét után, egy örömteli beszélgetés a sok tanulást hátunk mögött hagyva. Az osztály emlékezetében mind a mai napig élénken él a sok hónapkoronázó Szent Imre Otthonban eltöltött óra, melyek során izgalmas csocsó- és focimeccsek, bújócska menetek és társasjátékok jellemezték az itt eltöltött derűs időt. Bár a kedves Olvasók azt gondolhatják, a többi óra száraz tanulással telt, nagyot tévednek! A tananyagot izgalmas vetélkedőkkel, tartalmas beszélgetésekkel, és csak kis részben olvasással sajátítottuk el. Minden óra elején megtárgyaltuk a labdarúgócsapat jelenlegi állását, de sorra kerültek többek között a velünk, vagy Balázs atyával történt izgalmas és érdekes esetek, történetek is, nem volt tabu téma. Sosem volt olyan ember, aki az Ön órájáról szomorúan jött ki.

Az osztály fiú tagjainak oroszlánrésze ministrálni kezdett, mikor invitált erre minket. Élveztük, hiszen mindamelllett, hogy az Isten házában tehattünk szolgálatot, megismerhettük a szentmiséket a "másik szemszögből". Balázs atya nem fukarkodott az ajándékokkal sohasem. Kéthetente szombaton került megrendezésre a Ministráns Találkozó, itt gyakorlatilag a hónap koronázó órákhoz hasonló elfoglaltságot űztünk ministráns társainkkal. Ennek segítségével egy csapatná válcsozódtunk.

Nagyon sajnáljuk Balázs atya, hogy egészségi állapota miatt itt kellett hagynia a plébániát, és ezzel együtt minket, a 8.c osztályt, mindazonáltal örülünk, hogy egy személyében nagyszerű, szerény, humoros embert ismerhetett meg osztályközösségünk, és a kerekgyházi Katolikus Egyházközösség. Kívánjuk, hogy gyógyuljon meg, és továbbra is élvezze Isten közelségét. Az Ég áldja, viszont látásra!

Tózsér Márk Osztálytitkár, és a többi 8.c osztályos hittanos:

Börönte Bianka, Gogolák Zsombor, Halcsik Máté, Hefler Emese, Horváth Renáta, Jakubik Levente, Mészáros Dávid, Szappanos Szabolcs, Szirtes Balázs, Ürögdi Ferenc, Zentai Levente

Mit jelentett nekem Balázs atya

Egy olyan lelkipásztort, aki képes akár egyenként is, fáradságot és áldozatokat nem sajnálva menni nyájának „elkóborolt, eltévedt bárányai” után. Engem egy igen hosszú idejű, és elég nagy távolságról, apró, de következő lépésekkel vezetett vissza a Jó Istenhez.

Az első lépés: Balázs atya első lelkipásztori szolgálata városunkban 2013 július 27 –én délelőtt 11 órakor az esketésünk volt. Boldogságom határtalan volt, mert hosszú évek után úgy gondoltam végre rendezhettem kapcsolatomat Istennel. Persze nagyon hamar kiderült, hogy azért ez nem is olyan egyszerű, hiába volt neveltetésem egy jó alapot adó családi példa. Nagyon könnyű távol kerülni attól, ami jó és helyes, de sokkal nehezebb megtalálni a visszavezető utat. Kezdetben jónak és elégségesnek találtam a „vasárnapi kereszténységet” és nem zavart, ha a munka vagy más elfoglaltság miatt mégis elmaradt az Isten házában vasárnapi látogatása.

Úgy gondoltam pótolható lesz egy –egy hétköznapi misén való részvétellel. Balázs atya homíliái, melyek nyelvezete egyszerű, könnyen érthető, de figyelemfelkeltő és elgondolkoztatóak voltak, nekem a lelkemig értek. Úgy éreztem szükségem van a vallási életem továbblépésére, de az volt a kérdés hogyan és merre menjek? Tudtam, hogy vannak „útjelző táblák” de ha sokáig csukva tartjuk a szemünket, elfelejtjük hol is vannak és mit is jelentenek. Kell egy kis segítség, kézen fogás, lelki vezetés. Körültekintő tapintatossággal hívta fel a figyelmemet, hogy vissza kell térnem egy imádságosabb lelkülethez, amihez hathatós segítséget kaphatok mennyei édesanyámtól a Szűz Máriától.

A Szűzanya tiszteletére és szeretetére már gyermekkoromban is neveltek, tanítottak, így azt gondoltam ez jó indulási alap lesz. Az első Lourdes-i kilenceden való részvételem bizony még hiányos volt. A másodikat viszont sikerült már átéléssel végig csinálni. Következő lépésként zarándoklat Mátraverebélyre, majd a rózsafüzér társulat tagjává válás volt. Balázs atya felhívta a figyelmemet az olvasmányok helyes kiválasztására, a Szentírás minden napi olvasására. Az Adoremus napi használata aztán egy újabb lépés volt, mert ha nem tudok jelen lenni az aznapi szentmisén, akkor is gondolatban végig követhetem.

Szigorú következetességgel és nagy türelemmel, megértéssel vezetett. Gyengeségeimet tolerálva, de jó szándékaimat erősítve biztatott, hogy legyek türelmes! Következő lépés volt, hogy felhívta a figyelmem nem elég a pusztá jelenlét, hanem vissza kell térnem a fiatal koromban már gyakorolt aktív részvételhez. Elsőként a Lourdes –i ájtatosságon-majd a Keresztút egyik állomásának elmélkedését olvastam fel. A közös rózsafüzér egy tizedének elimádkozása, a halottaimért bemutatott szentmisén az olvasmány és a hívek könyörgésének felolvasása, végül - mivel tudtam, hogy milyen fontos nekem az Oltáriszentség - a szentségimádás egy részének elimádkozása volt.

Végül az utolsó, amire bátorított és biztatott, hogy újra vegyem kezembe a tollat és írjak úgy, mint ahogyan negyven évvel ezelőtt . Megtettem! Nem tudok eléggé hálás lenni a Jó Istennek, hogy számomra oly nehéz és kritikus időben, pont Ő volt itt a lelkipásztor. Annyi türelemmel, megértéssel, odafigyeléssel, bátorítással segített, vezetett, hogy visszataláljak a végtelenül szerető Istenemhez.

Köszönöm Balázs atya!

Irgalmas Istenünk!

Mérhetetlen a Te hatalmad, és jóságod !

Áraszd ki Rá végtelen kegyelmedet!

Dicsérjünk és áldjunk Téged!

Szereteted végtelen és határtalan,

Áld meg kérünk mindennapjaiban,

Gazdagítsd erényeiben és kitartásában!

Bátorítsd szenvedései viselésében.

Adj neki erőt a betegsége elfogadására.

Lelkét a fájdalom meg ne törje szenvedéseiben.

Áld meg törekvéseiben az élet útján.

Zárd ki szívéből a félelem súlyát.

Szerető kezeddel segítsd gyógyulása útján!

Adj neki reményt és töretlen hitet,

Terád figyelve gyógyuljon a teste.

Nyerjen békességet és nyugalmat Nálad.

Áld meg életét, mert Téged választva,

Érted lett nyájad terelő pásztora,

Remegő juhoknak, szerény orvos.

Teste gyógyulását, Te adhatod vissza!

Vásárhelyi Irén

Kiss István atya megbízott plébániai adminisztrátor ...

A kinevezett plébánosunk betegsége miatt egyik napról a másikra nehéz helyzetbe került a kerekegyházi egyházközség. Már a húsvéti előkészületek is a környéki - elsősorban a kecskeméti főplébánia – besegítésére szorultak. Dr. Bábel Balázs érsek úr végül is úgy döntött, hogy a hosszabb ideig betegsége miatt távollevő plébánosunk helyettesítésére a Dusnokon éppen felszabadult Kiss István atyát küldi segítségül. Így került 2017 május elsejével Kerekegyházára egy „könnyű súlyú”, mondhatni „gyerekképu” fiatal pap. Már csak a nehéz helyzetünk miatt is igen örültünk a megoldásnak.

Egyáltalán nem volt könnyű helyzete István atyának, hiszen a közel hatezeröttszáz lelket számláló város vallási tevékenységének szolgálata szakadt a nyakába. Mind ez úgy történt, hogy az intézkedési jogköre csak részben volt biztosított. A hivatalosan kinevezett Kollár Balázs plébános meglévő jogköre miatt egy közbe iktatott személyen keresztül gyakorolhatta papi tevékenységét. Tehát nem irigyelhető helyzetben kellett ellátni, hivatalát. Ennek ellenére az egyházközségben felmerült minden feladatot elvégzett, együtt látogattuk elsősorban a betegeket, keresztelt, esketett, temetett, ügyelt a szentmisék megtartására és papként képviselte a katolikus egyházat, ha erre felkérték. Lassan már megszoktuk a szentmiséinek tempóját, a beszédét, prédikációiban felhasznált történeteit. Visszahúzó magatartása mellett, a közelében lévőknek hallatni engedte, hogy mit változtatna meg, mit csinálna másként, ha kinevezett plébános lenne. Személyes beszélgetéseink kapcsán hihetetlenül tiszta képet fogalmazott meg városunkról a templomba járó hívekről a családokról, Kerekegyházáról. Azt sem titkolta, szívesen maradt volna, ha így történik a döntés.

Kedves István atya! Most, hogy december elsejével Bugac plébánosának nevezett ki az érsek úr, elköszönünk, illetve elbúcsúzunk Tőled. Megköszönjük a szolgálatodat a helytállásodat, hogy igen nehéz helyzetünkben segítségünkre voltál. Alaposságodnak, lelkiismeretségednek örülni fog az új egyházközséged. Kívánunk ehhez jó egészséget sok – sok kegyelmet és a Gondviselőnk áldását!

Isten Veled!

Hittanos tábor Szóládon

Az idei, (szám szerint 22.) tábor sok újat hozott. Először is több mint 20 első táborozót, azután pedig egy számunkra eddig ismeretlen helyszínt. Persze megnéztük még több hónappal ezelőtt, de nehéz volt elképzelni, hogy hogyan fogjuk majd „belakni”, lesz-e mindennek helye, hogyan fürdünk le esténként ötvenen 3 tusolóban, hogy varázsolkodunk árnyékos kiülőt egy csupasz udvaron? A Gondviselés most is a karjába vett minket, mert minden kérdésre választ kaptunk. Sőt sokkal többet, mint remélni mertünk volna. Varga Péter atya kétszer is misézett nekünk, Borza Miklós atya meglátogatott minket és egy délelőttöt velünk töltött, a táborgondnok kikérdezte a véleményünket, hogy mivel tudnák még a táborozók életét segíteni. Ami pedig ennél sokkal szívet melengetőbb, az a 38 gyermek öröme, lelkesedése, amivel részt vettek a programokban, kézművességben. Valószínűleg az angyalkajáték is hozzájárult, hogy kb. a 3. naptól számítva azt vettük észre, hogy kölcsönösen látogatják egymás szobáit, s szépen együtt játszanak, beszélgetnek. Hol itt „kupacolnak” hol ott. Hálásak vagyunk a középiskolás és egyetemista fiataloknak, akik nagy szeretettel és szolgálatkészséggel segítettek a lelki programok és a technikai háttérfeladatok megvalósítását egyaránt. Szemezgetnék a résztvevők által mondott örömeikből:

„Nekem az esti kötetlen játékok tetszettek, és beszélgetések, meg az, hogy festettünk tábori pólót.”

„Örülök, hogy ilyen szép helyen lehettem, jó volt a fürdés, meg Ildikó néni esti meséje.”

„Nekem az őrangyalka játék nagyon izgalmas volt, és szép lett a levendulazsákom.”

„Nagyon szép volt a tihanyi kirándulás, az Apátságban még nem jártam.”

„Lelkiekben gazdagított a gyerekekkel való imádkozás, éneklés.”

„Megtisztelő volt, hogy segítőként bele láthattam a tábor szervezésébe, miközben sok új barátom is lett.”

„Attól félttem, hogy egyedül leszek, mert nem jött el egy osztálytársam sem, közben kiderült, hogy velem együtt sok jó barát eljött, és sokat nevettünk.”

„Erőt, jókedvet kaptam a gyerekektől.”

„Nagyon kedves, értékes gyerekeket ismertem meg, s örülök, hogy működik a közösség megtartó ereje, hiszen vannak nagy visszatérők.”

„Ismét kellemes hét, nagyszerű emberekkel.”

„Nekem a focibajnokság volt a csúcs, meg a Pipo vár.”

„Érdekes volt a balatonföldvári kilátó toronyban látott kiállítás, jó volt kipróbálni a függőágyat.”

„Én külön vagyok (református) mégis befogadtak, ez jól esett.”

„Pompás volt, hogy kézműves foglalkozások voltak, nekem a bőrözés tetszett.”

Hálát adunk az Úrnak és minden segítőnek, résztvevőnek, hogy ez a tábor megvalósulhatott. „Jövőre együtt ugyanitt.” Ezzel köszöntünk el egymástól. Adja Isten, hogy így legyen.

Halákné Kovács Elza

160 éve, hogy Kerekegyháza újjászületett ...

Jászárokszállás a kerekegyházi pusztai birtokán 1857-ben szabályosan megtervezett községet hozott létre. Kezdetben Pusztá – Kerekegyháza, majd Jász-kerekegyháza néven.

Felkutatva az 1857-es újra telepítés dokumentumait egy sor érdekességre derült fény. Farkas János község alapítónk elfeledett József nevű öccse volt a településünk első főbírája, vagy az árverésre készített térképen előre kijelölték a katolikus és a református egyház telkeit. Az árverési kikiáltásokon megismerhetők voltak az első idetelepülők valamint, hogy melyik házhely kinek a tulajdonába került.

2017 november 10 – én a kerekegyházi Katona József Művelődési Házban „Az elfeledett testvér színre lép” címmel egy sikeres előadás keretében ismerkedhettek meg a korabeli eseményekkel.

Értünk és érettünk...

(Zarándoklat a pásztói könnyező Szűzanya szobrokhoz. 2017 október 07.)

A Keresztény élet 2017 augusztus végi számában „Könnyezés a pásztói Szentlélek – templomban” címmel, nagy terjedelemben foglalkozott az eseménnyel. Ez év június 25 –én Tariné Horváth Piroska irodavezető és sekrestyés fedezte fel a könnyező Rosa Mystica -szobor vörösre sírt szemét. Majd néhány nap múlva a Segítő Mária szobor szeméből is folyni kezdett a könny.

Mészáros Domonkos OP. megbeszélve Zahar Béla pásztói plébánossal, hogy az ország különböző tájairól összetrombitálva az ismerőseit, Pásztón találkozhassanak. A helyi plébános ezidőtájt Fatimába utazott, így a délelőtti 11 órára hirdetett engesztelő szentmisét Mászáros atya, illetve a kerekegyházi zarándok csoportot elkísérő Kis István atyák mutatták be.

Mászáros Domonkos szentbeszédében emlékeztette a résztvevőket, hogy a Szűzanya könnyezése nem új dolog, mert a neki felajánlott Magyarorszáért már többször is könnyezett. Sorsfordító időben értünk és érettünk esdekel Szentfiánál. Szentmise után a megtelt pásztói Szentlélek -templom valamennyi zarándoka az atyákkal együtt köszönte meg a gondviselés csodálatos ajándékát. A szobrok előtt térdelve kértük Szűzanyánkat, hogy ne feledkezzen meg népéről, országáról és az emberiségéről!

id. R.Z

Csíksomlyói búcsú 2017.

Január elején kaptam egy meghívást, hogy volna-e kedvem társulni az egyik családcsoporthoz szándékához, amely nem volt más, mint a Csíksomlyói Szűzanya látogatása Pünkösdkor a Boldogasszony zarándokvonattal. Aggodalmam ellenére nagyon megörültem, hiszen két évvel ezelőtt a Fekete Madonna zarándokvonattal voltam Czestochowában a Jasna Góra hegyén, a kecskeméti barátnőmmel. Azt az élményt, ami ott ért engem – leírhatatlan – még most is táplálkozom belőle.

A családcsoporthoz örömmel fogadtak minket, szintén barátnőmmel, Pannival mentem, mint társ. Szegények, hogy mit vállaltak azzal, hogy felvállaltak két 70 év körüli embert, akik mozgásukban kissé gátoltak, csak később szembesültek, mivel olykor tempózni kellett és mi alig-alig győztük.

Elindultunk június elsején hajnali fél 5-kor Ceglédre, mi ott csatlakoztunk 15-en és a vasúti pályaudvaron találkoztunk Hajagos Gyula atyával és a félegyháziakkal. Kis idő múlva Görbe László piarista atya a kecskeméti hívekkel is megérkezett, ők is ott szálltak fel. *'Indulj az úton'* c. énekkel elindultunk a végcél felé, ez az ének minden megálló után újból megszólalt a vonaton, és hiszem, hogy a közel 1100 ember úgy érezte, nem csak az út végén vár Jézus, hanem egész úton ott volt velünk. Maga az út, egy lelki tisztulással foglalkozó út volt, úgy nevezett 'csendes fülkében' lehetett nem csak gyónni, hanem elbeszélgetni az ott tartózkodó atyákkal, kinek mire volt szüksége. Velünk volt Székely János, Veres András püspökök és több szerzetes atya is.

Nagyváradra érve, püspöki szentmisén vettünk részt, a Szent László alapította püspökség Székesegyházában, a Szent László emlékévként alkalmából. Innen Szent László ereklyével indultunk tovább, amit elvittünk a gyimesbükk kontumáci kápolnához, az ezeréves határhoz, ahol 35 gyimesi fiatalnak szolgáltatták ki a bérmálás szentségét.

Szombaton az ősi Mária-kegyhelyre, a Csíksomlyói Pünkösdi Búcsú misére zarándokoltunk gyalogosan, kb. 6-8 km hosszan emelkedőre fel a nyeregbe. Itt gyűlnek össze évszázadok óta a székelyek és a csángók hálát adni a Szűzanyának, aki megvédte őket, hiszen őseik ezt a fogadalmat hagyták rájuk.

1514. Testvérháború, „Az egész Magyar Királyságot pusztulásba rántó, olthatatlan pártoskodására, a gyilkos gyűlöletre válaszként Te magad jöttél közénk, erőt, egységet, békét hordozó kegyes szobrod megjelent a csíksomlyói kis bazilikában (ismeretlen mester keze munkája) fejeden koronával, oldaladon a gyermek Jézussal köztünk trónolsz a legszentebb oltárunkon, és újból és újból összegyűjtesz, vigasztalsz, bátorítasz. Te vagy székely néped örökre megválasztott legfőbb méltósága!” –

írja Csaba testvér az *Egészen szép vagy Mária!* c. elmékedésében. Itt ahol több százezer ember a világ sok-sok részéről eljön magyarként hálát adni, kérni és megköszönni az irántunk tanúsított szeretetet, – ide érte családjainkat is, mámorítóan csodálatos.

Vasárnap indultunk haza, ez sem volt egy szokásos vasárnap. Gyergyószentmiklóson, a főtéren emelt szabadtéri oltárnál tartott szentmisét Székely János püspök atya. A szeretetről olyan szentbeszédet hallottunk, hogy szem nemigen maradt szárazon, legyen az fiatal, idős, férfi vagy nő. Lelkileg gazdagodva, testileg rogyadozva indultunk más úton hazafelé. Amit tapasztaltunk, azt a végtelen, önzetlen szeretetet nem igen lehet más környezetben érezni. Gyümölcscsel, virágokkal, kürtöskaláccsal halmoztak el minket, ahol csak megállt a vonatunk. A fogadtatás is csodálatra méltó volt, de a búcsúzás is felejthetlenné vált, akkora szeretetet kaptunk a lelki élményeink mellé.

„*Boldog ember, akinek ereje Benned gyökerezik, s akinek szíve zarándokútra készül*” (Zsolt, 84,6)

Ezt az örömet éreztük a szívünkben.

Fricz Pálné

ŐSI MAGYAR HITVILÁGUNK

/ Második rész /

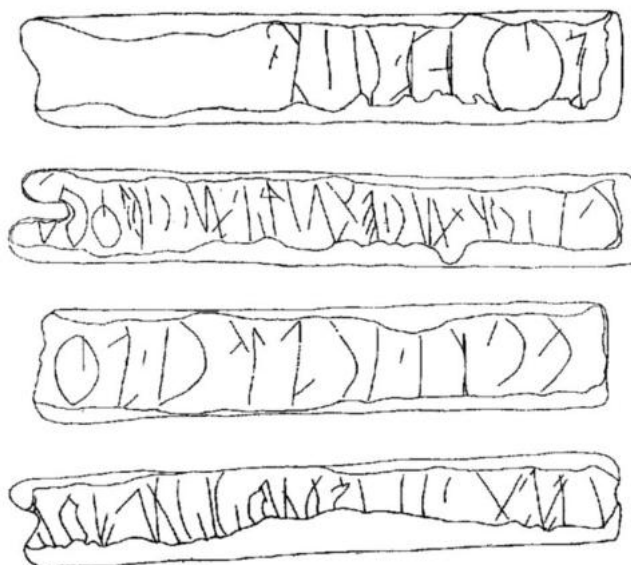
Az Úr Lelke Üzen időszakai egyházközségi újságunk legutóbbi száma Pünkösdre jelent meg. Ebben a számban ígértem a fenti cím folytatását.

Czakó Gábornak a KERESZTÉNY ÉLET -ben megjelent „Avar kereszténység” című cikkéhez kapcsolódtam, mert nagy örömmel szolgált, hogy őseink lepegányozása lassan felülvizsgálatra kerül az egyre gyakrabban előkerült régészeti anyagok ismeretében. Említettem a Szarvasi tűtartót, ami egy VIII. századi rossz nyavalyát úzó avar nyelvemlék magyar rovásírással. Írásom első részében, részletesen foglalkoztam ezzel a régészeti kincsünkkel. Most a négyszögletesre faragott birkacsont feliratának a végére szeretném felhívni a figyelmet! ... „**én Istenem**” ez a két szó olvasható a szöveg zárásaként. Mind a két szó döbbenetesen nagy értékű, illetve nagy jelentőségű a történelmünkben. „ Az első személyé vált ember megnyilvánulása , aki büszkén vállalja önmagát és Istenét: Az Atyát, a Fiút és a Szentlelket, vagyis a Szentháromságos Egyistent. Külön nem is lehetne Isten ilyen.” írja Czakó Gábor

Én Istenem! Ki meri ezt a szókapcsolatot végiggondolni? ...kérdi a cikk szerzője. A világ egyetlen egy vallásában sem találunk erre példát. Még a muszlimok sem merik ezt mondani: én Allahom! Mi keresztények Istenünkhöz való viszonyunkat fejezzük így ki. Emlékezzünk csak a gyerekkorunk esti imájára: „Én Istenem , Jó Istenem becsukódik már a szemem, de a tiéd nyitva Atyám, amíg alszom vigyázz reám.” Istennel való közösségünket fejezzük így ki, egymáshoz és az Atyához való kapcsoltságunkat. Az esti imát mondók egyike sem arra gondol, hogy ez az Isten csak az enyém, hogy bárki mást ki akarnánk szorítani Isten öleléséből.

Mi magyarok, Ábel népe utódainak valljuk magunkat, akik a Mi ATYÁNKOT is ebben a szellemben imádkozzuk, nem zárva ki senkit, hogy személyes Istenének szólíthassa az Én Istenemet.

id. R.Z.

A szarvasi avar kori tűtartó rovásfeliratának rajza

Magyar Tudomány, 1985/2.

„A KIRÁLY KIRÁLYOD?”

Szentségimádás 2017 november 25 szombaton 17 – 18 óráig. 20 000 együtt az ÚRRAL

Egy órási szentségimádásra hívunk Krisztus Király ünnepének előestéjén a 2020 –as 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülve. Különböző helyszíneken, de egy időben együtt fogunk imádkozni azért, hogy az önmagát értünk is feláldozó és az Oltárszentségben velünk levő Krisztust felismerjük és egyre jobban szeressük.” hirdette a Kerekegyháza is eljutott templomi plakát.

A szervezők kérték, hogy a szentségimádásba bekapcsolódni szándékozó személyek legyenek szívesek számítógépen regisztrálni magukat. Kerekegyházáról néhányan meg is tettük ezt, majd megkérve István atyát az ebben való közreműködésre. Így jött létre ezen a szombaton a szentmisével egybekötött szentségimádás. Magán a korábban kezdődő szentségimádáson kevesebben, de a jelzett időben történő közös imádság helyetti szentmisén már 107 fő vett részt. Bíró László püspök úr szerint helyesen döntött István atya, mert a közös imádság csúcsa lett így a szentmise.

A szervezőknek visszaigazolt 107 fővel a környékünkben lévő egyházközségek előtt végezve, hálát kell adunk Istennek, hogy ennyien voltunk.

id. Rozsnyói Zoltán

Templomunk búcsúja

2017. augusztus 20.

(Kovács Ferenc atya)

Evangéliumi szakasz: a sziklára és a homokra épített ház. A biztos alapra épített ház rendíthetetlen, mint Szent István királyunk, aki a biztosra, azaz Istenre alapozott. A mai világ, bizony még az erős hitűeket is kibillentheti, de erősen kapaszkodva Istenbe, visszaállhatunk a helyünkre. Mint ahogy gyémántot csak gyémánttal lehet csiszolni, úgy csiszolta Isten a magyarokat évszázadokon keresztül, meglátva bennünk a kincset, s azt lassan hozza a felszínre. Ilyen csiszoló gyémánt volt az Úr kezében Szent István is. Mind a mai napig csiszolódunk, akár ha nemzetünkre gondolunk, akár egyéni életünkre. Minden csiszolás súrlódással, fájdalommal jár, de a végén a régi valakiből új ember válik. Vállalnunk kell ezt a fáradságot, ezt a nehézséget! Rendíthetetlenül kell válnunk! Mint ahogy Szent István vagy Péter apostol is rendíthetetlenek voltak, megküzdve persze a saját gyarlóságukkal. Ezáltal mi is csillagokká válhatunk, már itt földi életünkben, s fényt tudunk sugározni mások felé.

Lejegyezte: Kaldenekker Olivér

Advent

Csillagtalan, sötét az éj,
Félelmet és szorongást kér.
Fénytelen és reménytelen
Óh jöjj el, megváltó Istenem!

Halványan villan ként gyertyaláng,
Megtörve már az éjszakát,
Közelebb lépek rettegve,
Óh jöjj el, megváltó Istenem!

Fényt adva ég már a negyedik,
Bűneim árnya, mely megvakít,
Bánom már minden vétkeket,
Óh jöjj el, megváltó Istenem!

Pislákol már egy gyertyaláng,
Reményt ígérve lengedez,
Hívogat már csendesen,
Óh jöjj el, megváltó Istenem!

Lám fellobban már a harmadik,
Látom a fényt, mely felvidít,
Örömöm teljes, hisz van remény,
Óh jöjj el, megváltó Istenem!

Vásárhelyi Irén

Advent

(2017. Don Sergio Rosnio)

Éljük az életünk, napról napra,
De mintha soha nem érnénk célba,
Beszürkült nyirkos ködben járunk,
Titokban valami csodára várunk.

A megszokott arcokat távolból figyeljük,
Szólnak hozzánk, de elmegyünk
mellettünk.
Valami kellene, valami ősi rettentő erő,
Ami átjár, átítat és teljesen betölt.

Talán most! Talán az a csillag!
Talán üzenet az, amerre ballag?
Talán jön valaki hatalmas?
Maga az Isten? Irgalmazz!

forrás:

<http://jonahintheheartofnineveh.blogspot.hu/2016/04/it-takes-village-to-abuse-child.html>

Legyen harmónia, béke és szeretet!

Melegség tölti el szívünket karácsony közeledtével, egy-egy pillanatra megállunk a rohanó világban és számvetést készítünk az elmúlt évről. Az ünnep hangulatában a másik emberre figyelünk, és arra gondolunk, hogy mit nyújthatnánk szeretteinknek, azoknak, akik fontosak számunkra. Ez a mi legemberibb értékünk. Nem drága ajándékok jelentik szeretetünket, hanem hogy önmagunkból mit adhatunk. Ahol harmónia, béke, szeretet van, ott meghitt, bensőséges kapcsolatokra épülő családot lehet teremteni, amely érzelmi lelki közösséget, élményt nyújt. Így tudjuk az otthon melegét valósággá, megélhetővé tenni, ami végig kíséri egész életünket és mindig megadja számunkra a megújulás lehetőségét.

Legbensőségesebb ünnepünkhöz, Jézus születéséhez közeledvén, mindannyiunknak békés, áldott Karácsonyt és sikerekben gazdag, boldog Új Évet kívánok!

Dr. Kelemen Márk
polgármester

Krisztus király ünnepe "Krisztus kenyér s bor színében Úr s Király a föld felett..."

Krisztus királyságának liturgikus ünneplését XI. Piusz pápa rendelte el nem is olyan régen, az 1925-ös szentévben. Elhatározását az abban az időben felerősödő ateista kommunizmus és szekularizmus eszméi, a Krisztustól az egyháztól való elfordulás veszélye indokolta. Hasonlóak a mostani gondok is a hitetlenné váló, ultraliberális Európában. Elég az unió alapokmányára utalni, amelyben meg sem említik a kereszténységet, mint Európa kulturális alapkövét. Akadt olyan svéd lelkész, aki a keresztet is lefűrészeltette a templomáról, hogy azzal ne irritálja a muszlim migránsokat, stb, stb.. Ez megdöbbentő és egyben nagyon elszomorító is, amely negatív folyamat várhatóan tovább erősödik. Ez a szabadkőművesség kultúrája, amely 150 éve arra esküdött fel, hogy megsemmisíti a római egyházat.

Advent kezdete előtti vasárnap köszönti katolikus egyházunk a főünnepek közül (a legfiatalabb a római katolikus egyház liturgikus naptárában), Krisztus Király Ünnepe. Korábban az ünnepet Mindenszentek előtti vasárnap tartották. A II. vatikáni zsinat után 1969-ben került az advent előtti utolsó vasárnapra az egyházi év jelképes vége, Krisztus Király ünnepe. Feltámadás révén dicsőségbe emelt Krisztus fölmagasztalását, méltóságát az evangéliumok is érzékeltetik, hogy a Jézus keresztjén a felirat, a zsidók királya, bár eredeti szándéka szerint az elítélés okát jelzi, mégis az igazságot fejezi ki a hívők számára. Korunkban az emberiségre nehezedő nyomorúságnak oka a népek elpártolása Krisztustól. Krisztus uralmát ismét be kell vezetnünk állami és társadalmi életünkbe. Ezt a célt is szolgálná ez az esztendőnként visszatérő ünnepnap is, amely hirdeti Krisztusnak az emberek és dolgok felett való föltétlen uralmát. Krisztus királyi méltóságának ünneplésével a népek, családok, személyek békéjének urát állította a hívek elé. Királyságát a világ üdvösségére Krisztus megtestesülésével és megváltó halálával szerezte meg számunkra.

Néhány idézet a Krisztus Királlyal találkozásról a Bibliában és a liturgiában:

(Zsolt 71,1) „Ítéletedet, Isten, bízod a királyra, jogaidat ruházd a király fiára:”

(Jn 18,33-37) „Az időben: Mondá Pilátus Jézusnak: Te vagy-e a zsidók királya? Felelé Jézus: Magadtól mondod-e ezt, vagy mások beszéltek neked énfelelem? Mondá Pilátus: Hát zsidó vagyok-e én? Saját nemzedet és a főpapok adtak téged kezembe; mit míveltél? Felelé Jézus: Az én országom nem e világból való. Ha e világból volna az én országom, harcra kelnék szolgálaim, hogy kezébe ne adassam a zsidóknak. Valójában az én országom nem innét való. Mondá erre neki Pilátus: Tehát király vagy te? Felelé Jézus: Te mondod, hogy én király vagyok. Én arra születtem és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szóma.”

(Prefáció Krisztus királyról.) Valóban méltó és igazságos, illő és üdvöt szerző, hogy mi neked mindenkor és mindenhol hálát adjunk, szentséges Úr, Mindenható Atya, örök Isten, ki a te egyszülött Fiadat, a mi Urunk Jézus Krisztust, az örök főpapot és a világmindenség királyát az öröm olajával felkented, mert ő önmagát a kereszt oltárán szeplőtelen és békeszerző áldozatul felajánlotta és ezzel az emberiség megváltásának szentséges misztériumát beteljesítette és a maga uralma alá megszerzett minden teremtményt, hogy átadja azután örök és egyetemes királyságként mérhetetlen fölségednek, mint az igazság és élet királyságát, a szentség és kegyelem királyságát, az igazságosság, szeretet és béke királyságát. Ezért az angyalokkal és a főangyalokkal, a trónon álló és uralkodó égiekkel és a mennyei seregek egész csapatával a te dicsőséged himnuszát zengjük, végnélkül mondván: Szent vagy, Szent vagy, Szent

”(Zsolt 28,10-11) „Az Úr Királyként trónol mindörökké. Az Úr erőt ad népének, az Úr békével áldja meg népét.”

Az idei Krisztus Király főünnepének előestéjén, szombat este csendes szentségimádást tartottunk. Ezen a csendes szentségimádáson melynek során 16 országban együtt imádtuk keresztény testvéreinkkel Krisztust, a világmindenség Királyát.

Azért imádkoztunk, hogy a személyes kapcsolatunk erősödjék Jézussal, hogy aztán erős hittel tudjuk őt elvinni mindenkihez.

Mint már bizonytal tudják, 2020. szeptember13-20. között, (rövidített formában NEK 2020.) Magyarország ad otthont az 52.-ik nemzetközi Eucharisztikus kongresszusnak. A kongresszus mottója: „Minden forrásom belőled fakad”. Hisszük, hogy ez része annak a kegyelmi időszaknak, amiben Isten részesíti most Közép-Európát és azon belül is Magyarországot, ahol a szándék szerint húszezer ember, (valóságban a nem regisztráltakat is ha figyelembe vehetjük, több mint háromszor annyian imádkoztak) egyszerre járt közben Krisztus kenyérben elrejtett Arca előtt. Megvallva, hogy Krisztus Király Európa valódi királya!

Ez az év lehetőséget ad arra, hogy egyénileg elmélyítsük kapcsolatunkat hitünk nagy kincsével, az Eucharisztia misztériumával. „Tanuljatok Tőlem”- hív mindannyiunkat Jézus. Aki Tőle szeretne tanulni, annak szól „A szentségimádás iskolája a budapesti városmajori Jézus Szíve templomban. Meghallgatható, letölthető az interneten keresztül, vagy imacsoportok közösen is végig nézhetik Dr. Fábri Kornél atya, a Budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus főtárgya elmékedéseit. A tervezett 12 előadásból az eddig elhangzottak sorrendjében a következő előadások hallgathatók meg. I. Jézus valóságos jelenléte az Eucharishtiában. II. Tanuljunk imádkozni Mártától és Máriától. III. A kérő imádság, a hit és a remény. IV. Imádás, dicsőítés és hálaadás. V. Isten irgalmas szeretete. VI. Az Atya szeretete. VII. A Szentlélek, aki Urunk és életünk. VIII. Isten jelenlétében élni. IX. Isten igéje. X. Mária. A további előadások, amire az újság megjelenik, remélhetőleg már letölthető és olvasható lesz az érdeklődők számára. Irodalom: Magyar Kurír/krisztuskiraly.iec2020.hu/Szaléziak.HU, Szentségimádás, Katolikus honlap, Párbeszéd háza.

A záró képen a Budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus nyertes pályázat ábrás védjegye látható

Oreskó Imre, Oreskóné Tünde

A Pálosok rendje

Abc sorrendben eddig az alábbi rendekről gyűjtöttünk ismertető anyagot és osztottuk meg Önökkel „Az Úr Lelke üzen” egyházközségi újságunkban.

A Bencések-, Betegek irgalmas és szeretet misszionáriusainak-, Ciszterci-, Domonkos-, Ferences-, Kamilliánus-, Karmelita-, Kapucinusok-, Karthauziak-, és Szervita rend után a Pálosok rendjéről olvashatnak tájékoztatót. A pálosok rendjét a napokban a Hungarikumok közé választották, indokul hogy a szerzetesrend csaknem nyolc évszázada meghatározó szerepet tölt be a magyar nemzet történelmében és kultúrájában.

A pálosok irodalmát olvasva, minden forrásban kiemelik, hogy Boldog Özséb nevéhez fűződik az egyetlen magyar eredetű férfi szerzetesrend, a pálosok alapítása, amely jelentős szerepet játszott nem csak hazánk, hanem a szomszédos népek kultúrájának történetében is. Özséb Esztergomban, az akkori Magyarország fővárosában született 1200 körül. Szülei gondos nevelésben részesítették. Hallgatagság, szűkszavúság, a magány szeretete a könyvek vonzalma jellemezte. Hivatását a hosszú imák, sok böjt és elmékedések érlelték. Pappá szentelése után hamarosan kanonok lett. Az esztergomi főkáptalan tagjai sorába iktatta. Esztergomi kanonokként Özséb oly áhítattal végezte a szentmise bemutatását, a zsolozsmát, hogy mindazok, akik látták, buzgósága Isten szeretetére gyullasztott mindenkit. Mint kanonok, minden jövedelmét a szegények szolgálatára fordította. Nem csak testüket táplálta és ruházta, hanem lelkükkel is törődött. A pilisi erdőrengeteg magányában elvonulva élő remeték is gyakran megfordultak Özséb kanonok vendégszerető házában. Vesszőből font, fából faragott házi eszközöket hoztak és kérték, hogy cserélje be nekik élelemre vagy ruhára. Az atya szívesen elbeszélgetett velük, megszerette ezeket a halk szavú, imádságos és szerény embereket. Remeteségükben többször felkereste őket. Megcsodálta tiszta életük zavartalan békéjét, igénytelen, egyszerű, istenes életüket a hegyek és az erdők szépséges és áhítatos csendjében.

A velük való beszélgetések egyre jobban a magány felé, a pilisi erdők vadonába vonzották őt is.

Tervének megvalósítását késleltette az országra zúduló tatár betörés 1241-ben. Özséb atya ott volt mindenütt, ahol segíteni kellett és lehetett. Ápolta a sebesülteket, vigasztalta a haldoklókat, bátorította a csüggedőket és a székesegyházban együtt imádkozott a néppel.

Másfél év pusztítás után Batukán vezette tatár sereg a főkán halála hírére visszavonult. Özséb atya négy éven keresztül alaposan kivette részét a testi, lelki romeltakarításból.

1246-ban lemondott kanonoki méltóságáról, javait szétesztotta a szegények között. Érseki engedéllyel Pilisszántó közelében lévő sziklás rengetegbe vonult vissza, ahol az imádság, böjt és az engesztelés által kegyelmet esdett mostoha sorsú nemzete számára. Remetesége kezdetén a hármass barlangja alatt a forrás mellé felállította a szent keresztet. Életszentségének híre hamar elterjedt. Nemsokára követői is akadtak, akik magukévá tették szigorú, vezeklő életmódját. Egy alkalommal, éjjel imádság közben az erdő mélyén sok apró lángot pillantott meg. A lángocskák egymás felé tartottak, végül Özséb atya keresztje előtt tüzes fénynyalábbá olvadtak össze. Ezt a különös tüneményt az atya égi jelként, figyelmeztetésként fogta fel, hogy a szétszórtan élő remetek lángjait össze kell gyűjteni egy közösségbe, ahol életükkel, példájukkal, tudományukkal napként ragyoghatnak az Egyházban, taníthatják és támogathatják egymást Isten buzgóbb szolgálatára. 1250-ben a Szent Kereszt megtalálásának tiszteletére kisebb templomot építettek, monostorral kiegészítve a remetek számára. Ezután Özséb sorra járta az országban a nagyobb remetéseket. Ezek közül először a Pécs melletti Jakab-hegyi remetekhez ment, akik már monostorban közösségi életet éltek. A két monostor egyesítésével a remetek Özsébet választották meg első tartomány főnökükké. Közösségük égi patrónusává Remete Szent Pált tették, magukat „Első Remete Szent Pál testvéreinek” nevezték. Mivel az első monostor a Szent Kereszt tiszteletére épült, sokáig a „Szent Kereszt testvérei”-nek is hívták őket. A két kolostorhoz az idők folyamán egyre több kolostor csatlakozott. Boldog Özséb 1262-ben néhány társával Rómába ment, hogy a szent szék jóváhagyását és megerősítését megszerezze a rendalapításhoz. A pápa jóváhagyta az új Rendet, de nem engedte meg Szent Ágoston Regulájának átvételét, mert nem voltak biztosítva a szükséges anyagi feltételek. Esztergomi Boldog Özséb atya 1270-ben halt meg az általa alapított Szent Kereszt monostorban.

A Rend hivatalos, római jóváhagyása csak 1308-ban történt meg. 1883 óta találkozunk a Rend pálosok megnevezésével. A rend központja jelenleg a lengyelországi Czesztochowában, a Jasna Góra-i kolostorban van. 1989-ben a rendszerváltás után alakulhatott újjá a magyar pálos rend. A magyar tartomány székhelye Pécssett található, Pálos közösségek vannak Budapesten a Magyarok Nagyasszonya sziklatemplomban, Márianosztrán, és Petőfiszálláson, (Pálósszentkút). 2008-ban a magyar pálos rendnek 22 tagja volt. A külföldi pálosok 13 országban, 54 házban, 400 szerzetessel működnek.

A fent látható pálosok címere az évszázadok folyamán változott. A pálmafa: ez táplálta és látta el ruházattal Remete szent Pált. Holló: csőrében egész cipőt tart, így gondoskodott a Mennyei Atya a szent remetéről. Az oroszlanok: az életrajz tanúsága szerint egy középkori himnusz szerint, Remete Szent Pál sírját két oroszlan ásta ki. A pálosok jelmondata „Duplicavit annonam” („megkettőzte a járandóságot” utalás arra, hogy a Remete Szent Pált kenyérral tápláló holló kétszeres adag kenyeret hozott, mert a vendég Remete Szent Antal is ott volt.) Irodalom: Gyöngyösi Gergely krónikás, Bolváry László Pál OSPPE

Oreskó Imre

A négyszáz éves múlt kapcsán

A Kegyes Iskolák [a Piarista Rend] szerzetesi kongregációként való létrejöttének négyszázadik és Kalazanci Szent József szentté avatásának kétszázötvenedik évfordulója ünnepeltük. Ami a budapesti Piarista Gimnázium alapításának 300. évfordulója is.

Négyszáz évvel ezelőtt V. Pál pápa felismerte, hogy Kalazanci József a Szentlélek indítására szentelte magát a gyermekek oktatására. Akik abban az időben Róma utcáin csellengtek, s ezért az „*Ad ea per quae*” bullával hivatalosan létrehozta a Kegyes Iskolák Isten Anyjának Páli Kongregációját, mint az első olyan kongregációt az egyházban, amely kizárólagosan a gyermekek és a fiatalok, különösen is a szegények nevelésével és oktatásával foglalkozik. Az oktatás és nevelés megnyitja annak lehetőségét, hogy lehetőséget teremtsünk, hogy Isten jelenléte megjelenhessen minden ember szívében.

A szerzetesrendek az egyházon belül azért alakultak, hogy a társadalomban jelentkező problémák kezelését elősegítsék. A piaristák például segítik a társadalomban megoldani a fiatalok keresztény oktatását és nevelését.

Ők azt a feladatot vállalták az 1500-as évek végén, hogy a fiatalokat, legfőképpen a szegény fiatalokat tanítják. Léteznek olyan rendek is, akik betegápolásra úgymond „szakosodtak” és olyanok, akik a hithirdetésre vállalkoztak. Vannak, akik az időseket gondozzák, és akik az éhezők helyzetének orvoslásán dolgoznak – például Teréz anya nővérei.

Tulajdonképpen Isten ránk bízta ezt a világot. Megteremtette a Földet, majd elhelyezett minket az édenkertben. És ezzel kimondta: „Uralmatok alá adom!”. Ezzel az uralommal lehet élni vagy lehet visszaélni. Mi visszaéltünk a bizalommal.

A keresztény társadalom, ill. a liberális fogyasztói társadalom között ott az alapvető különbség, hogy a keresztény társadalom mindig a célokban gondolkodik. Ha azt kérdezem tőled, hogy „szeretnél-e édesapa lenni?” – *akkor* úgy rendezd az életedet, hogy jó édesapa lehess! A kislány is úgy rendezze az életét, hogy jó édesanyává legyen, ha felnő. Természetesen azt is lehet mondani, hogy „engem nem érdekel, hogy egészséges maradjak a családomnak, hogy egészséges gyermekeim szülessenek. Most mindent megengedek magamnak, és nem törődök a következményekkel”.

Valahol itt a lényeges különbség a keresztény értékközpontú és a liberális fogyasztói központú társadalom között. Az utóbbi azt mondja, hogy „fogyassz!” Én is szeretem az ínycsiklandó ebédet és morgok, hogyha nem jó az étel. Nem azt mondta az Úristen, hogy rosszat együnk, hanem, hogy megfelelően használjuk fel a világ adottságait. Szívesen elmegyek ismerőseimhez ünnepi vacsorára, mert jó velük lenni, de ez nem akadályozhatja a célomat. Amelyik pillanatban akadályozza, akkor én azt mondom, hogy „Viszontlátásra!”

Az embernek szembe kell néznie azzal, hogy sérült. Tehát időnként elszánom magam a jóra, mégse azt csinálom. Hiába tudjuk, hogyan kellene csinálni, mégis valami – vagy az ismerősök, vagy a körülmények – a rossz útra visz bennünket és nem az értékek mentén megyünk.

A karácsony erre szeretne figyelmeztetni – hogy eljött Jézus, aki azt mondta: „Te ember! Te egy lehetetlen helyzetben vagy. Sérült vagy. Én szeretnék melléd állni és segíteni téged ebben a sérülésben”

Ha látok egy bicegő embert, és odaállok mellé és ő átfogja a nyakamat, segítem a bicegésében, akkor nyilván ő könnyebben mozog. Ilyen az Úristen is. Mellénk áll, hogy rá tudjunk támaszkodni.

Persze ki is kérhetjük magunknak, hogy „áh, mi nem kérjük!”. A beteg is kikérheti magának, hogy ő megy egyedül is. Tudomásul kell venni, hogy van ilyen helyzet is. Én úgy látom, hogy én ilyen bicegő ember vagyok a sérüléseim, a gyarlóságaim miatt, és rátámaszkodom az Úristenre és örülök neki, hogy mellettem van. Én csak azt tudom mondani, hogy az Ő születésnapjára készülünk. Úgy gondolom, hogy ha meg akarják rendezni a te születésnapodat, azt megtehetik úgy is, hogy nem vagy ott. De meg lehet úgy rendezni, hogy te is ott vagy és örülsz velünk. Ha nem vagy ott, kicsit keserű a szíved: „hát engem is meghívhattak volna, mert jól éreztem volna magam!”. Karácsonykor hívjuk meg Jézust.

Több mint 2000 évvel ezelőtt Betlehemben volt egy édesanya, akit úgy hívtak, hogy Mária. Igazi herceget ringatott a jászol szélén. Az én édesanyám kifejezte azt, hogy én a *legfontosabb* vagyok számára. Azért vagyunk fontosak az édesanyánknak, mert *egy* Édesanyának a betlehemi gyermek nagyon fontos volt. Istennek is fontosak vagyunk. Ő teremt bennünket, ő ad nekünk feladatot, küldetést. Ezért szeretném, hogy minden karácsonyfa alatt ott volna a Betlehem. Hiszen Őt ünnepeljük, az Ő születésnapját.

Karácsony előtt igen fontos szívünkbe fogadni ezeket a gondolatokat. Valóban megértsük és átérezzük az előttünk álló ünnepet. Nem csak azt ünnepeljük, hogy Jézus kétezer éve megszületett. Mindenekelőtt azt, hogy Isten Betlehemben született gyermekben elküldte a beteljesedést. Önmaga legnagyobb és legigazabb segítségét. Nekünk adva azt a lehetőséget, hogy általa beléphetünk a mennyország eleddig zárt kapuján.

Jézusban segítséget, erőt, otthont kaptunk. Istentől – vezért és a szeretet és megváltás. Isten közelségének, emberrel való közösségének szentségét. Ha lelkünk átöleli ezt a valóságot, belőlünk is önkéntelenül feltör az imádság, ahogyan az utolsó adventi nagy Ó-antifónában, a december 23-iban olvashatjuk:

Ó jöjj, ó jöjj, Emmánuel,
csak téged áhít Izrael,
és hozzád sóhajt untalan,
mert Isten híján hontalan.
Eljő, eljő Emmánuel,

Köszönöm Görbe László piarista atyának megemlékező és irányt mutató adventi gondolatait, Kelemenné Bán Mária.

Vendégünk volt Bíró László püspök

2017. november 11.

Szentmise

Olvasmány a bölcsesség könyvéből.

Krisztus előtt vagyunk a 2. században, Alekszandriában. A zsidókat megszedíti más vallások pompája, csillogása, kezdik elhagyni őseik szokásait, hitét, az egy Isten hitet. Kezdek átvenni a különböző ideológiákat, úgy hogy észre sem veszik, mint ahogy manapság velünk is történik. A saját kultúránk értékeit, nem vesszük észre, míg másokét utánozzuk, lásd Halloween. Az öreg bölcs zsidó próbálja észhez téríteni testvéreit. Azt mondja: "Maradjatok hűségesek Istenhez, az Ő bölcsességéhez. Mert Ő sosem hagyott magunkra minket." Nem szabad mindenféle „hordalékot”, szemetet magunkra vennünk, ragaszkodnunk kell hitünkhöz, mert ennek köszönhetjük nemzetünk fennmaradását, sőt egész Európa fennmaradását. Nincs új a nap alatt, 2000 évvel ezelőtt is ugyanazon gondokkal küszködtek a hívők. Ha keressük hitünket, akkor megtalál minket, ha nem keressük, nem is talál meg. Azért nem hisznek a mai generációk, mert nem is keresnek. Elveszítjük, amit apáinktól örököltünk. Nem szabad úgy tekintenünk hitünkre, mintha tárgy lenne. Megszereztem és az enyém, katolikusnak születtem és az enyém. Pedig a hit, mint a parázs, ha nem tápláljuk, elhamvad. De a hit több a paráznál, sokkal inkább személy. Azaz időt kell szánni rá, törődni kell vele. Mindenkinek, újra meg újra meg kell szereznie a hitet, hogy a miénk legyen. Amit apáinktól örököltünk, azt meg kell szerezniünk, hogy a miénk legyen. El kell tudnunk csendesedni, imádságban, szentírásban, mert különben elveszítjük hitünket. Hiába „ül ott Jézus, az ajtónk küszöbén”, nem fogjuk másképp beengedni.

Szentlecke Pál apostol tesszaloniki hívekhez írt levele.

A halál utáni lét kérdésével foglalkozik Pál. Van egy végső, kollektív feltámadás, ezt tudták a tesszaloniki hívek is, de mi lesz az egyénnel addig? Kereszttségünkkel, bele kerültünk Krisztusba, tagjai lettünk Krisztusnak. Ha Krisztus feltámadt, vele együtt mi is. A fő és a tagok együtt támadnak fel. Isten szeretete által.

Evangélium az okos és a balga szüzekről.

Üzenete: Mindenkinek személy szerint magának kell várnia az érkező Jézust. Nem adhatjuk kölcsön a készenlétünket. Nekünk kell gondoskodnunk a tartalék olajról, mert senki sem adhat nekünk kölcsön. Mi döntünk az örök életünk mellett, vagy ellen. A kívül rekedés nem fenyegetés, inkább segítség, hogy a pillanatot helyesen éljük meg. Ámen

Lejegyezte: Kaldenekker Olivér

Bíró László püspök úr előadása

(Szent Imre otthon)

Pápai körlevélről (Amoris letitia = a szeretet öröme), mely több mint 200 oldal és közel 300 pontból áll. A családoknak, az evangélium örömeivel kellene élniük, úgy, hogy látszódjék rajtuk. Ekkor tesszük vonzóvá a hitünket. A család, egy férfi és egy nő kapcsolata, sosem fog megszűnni, mindig érték és időálló. Nem szabad siratnunk a családokat! A család a legtermészetesebb emberi lélettér, míg a papi nőtlenség természetfeletti állapot, és nem természetellenes. Nem szabad pesszimistának lennünk a család jövőjével kapcsolatban, mert minden negatív folyamat megfordítható. A szentatya ajánlása szerint, az egyháznak közelebb kell kerülnie a családokhoz. Az egyház nem bíróság, hanem inkább segítő közjegyző legyen, azaz legyen bátor és erős, segítsen mindenkin, engedje el a tartozásokat, és segítse mindenki beilleszkedését, akár sikeres, akár kudarcos az élete.

A dokumentum 9 fejezetből áll. Az első száraz történelmi áttekintés.

A második fejezet, a családok kihívásaival foglalkozik. Ilyen a Gender ideológia, amely naiv és kérész életű lesz, de annál kártékonyabb. (Szelleme, hogy a teremtés el lett hibázva, ugyanis szegény nő elnyomásban él, és neki kell világra hoznia a gyermeket.)

Az egyenlőséget az egyformaságban látja. Holott az egyenlőség az egyenlő méltóságban leledzik. Másik ideológia, a születés elleni gondolkodás, mikor az egyén fontosabb, mint az élet tovább adása. Nyugaton, már nők ezrei vallják, hogy ők nem akarnak gyermeket.

Másik veszély a technológia eluralkodása, azaz mindenkinek, aki csak meg tudja fizetni és minden áron szeretne gyermeket, annak gyártjuk a gyermeket. (egyedülálló nők, leszbikusok, stb.)

Pornográfia, mint jelenség. A fiatal csak a testi együttlétet látja, és nem tanulja meg a személyes kapcsolat értékét.

A harmadik rész a házasság teológiájáról szól. Ezt már tavaly átvettük.

Negyediket most nem beszéljük át, mert egy önálló estet igényelne.

Ötödik a kiterjesztett családról szól. Horizontálisan és vertikálisan is van családuknak, melynek értéke lényeges, és fontos.

A hatodikban a gyerek neveléséről szól. A gyermek felett nem szabad rögeszmésen őrködnünk. Helyette segítenünk kell, hogy az önállóság a belső szabadság, a felnőtté válás útjára léphessen. Segítsük hozzá őket a döntéshez, ne mi döntsünk mindig helyette. Felelős nemzedéket kell kinevelnünk.

Hetedik fejezetben a család, nemcsak evangelizált, hanem evangelizációs hatásáról is beszél, azaz minden családnak kell tennie azért, hogy mások is részesüljenek az örömhírben.

Nyolcadikban van három kulcs szó: **kísérni, integrálni, megkülönböztetni**. A megkülönböztetés fogalma a jezsuitáktól származik, egyenesen Loyolai szent Ignációtól.

Kilencedik fejezet, a házassági lelkiségről szól. Ez teljesen új keletű fogalom, nem beszéltünk róla, mert eddig természetes, hogy volt. A házasságban két ember elindul az egymás felé vezető úton, és végül megérkeznek Istenhez. Ezt nevezzük, házassági lelkiségnek. **Két ember szüntelenül úton van egymás felé.**

Minden otthonnak, szentélynek is kell egyben lennie. Mint ahogy Mózes az égő csipkebokornál, hallja, hogy a hely ahol állsz szent, ugyanígy minden otthon szent. Tiszteljük ezt a szentséget. Minden családnak arccal kell rendelkeznie, mert aminek van arca, az személy, és azt már tiszteljük.

Szentatya másik bibliai elmélkedése a családdal kapcsolatban, a farizeus és a vámos története. Mi melyik oldalra állnánk?-kérdézi. Ha jobban meggondoljuk, mindannyiunk családjában van olyan személy, aki miatt a vámos mellé állnánk, és mondanánk: Irgalmazz nekünk Istenem. A farizeus szeparatista, azaz elszigetelődik másoktól. Mai korunkban is a legtöbb baj a gögös keresztényekkel van. Törésvonal van társadalmunkban, s ebből nem tudunk kilépni. Pedig nekünk hívőknek kell kezdeményeznünk, „szeretgetnünk”, más családokat! Csak így szűnhetnek meg a töréspontok, és tehetünk másokat is gazdagabbá. Induljunk el mások felé, és legyünk nyitottak! Le kell szoknunk a fekete-fehér gondolkodásról.

Utolsó pápai gondolat, hogy figyeljünk öregjeinkre. Őket nem meghallgatni bűn, szociális vétek. Ők adják a gyökereinket. Ha a fiataljaink ezt nem kapják meg, akkor könnyen befolyásolhatók a különböző hamis ideológiák által. Akkor ők megállnak, és nem tudnak tovább menni, mert nincs gyökér, nincs távlat.

Pár kérdés, melyekre a szentatya válaszolt.

Kérdés: Mi nehezíti meg egy házasságban, hogy két ember szeresse egymást? Válasz: az első, hogy nem tudjuk elengedni az ideákat, megálmodtunk magunknak egy fantomképet és ragaszkodunk hozzá, a társunk pedig nem pontosan olyan. Másik, hogy ki van a középpontban, ha én, akkor nem fog működni. Harmadik pedig az elfogadás. A másoknak nem csak a hibáját szabad látni, hanem a benne lévő jót is. Soha ne írjunk le senkit, házasságban sem! Fontos a gyengédség a házasságban. Mindenki vágyik a gyengédségre, gyerek, felnőtt, öreg egyaránt, de időseink kapnak belőle a legkevesebbet.

Kérdés: Miért csökken Európa lakossága? Válasz: Az átkozott jólét az oka. Inkább tartanak 2-3 kutyát vagy macskát, minthogy gyereket vállaljanak. Mert az állat is ad egyfajta szeretetet, de be vannak programozva, míg a gyermeknevelés kockázatokkal jár.

Jézus egyik alapértéke, (metódusa): hogy **a személyt irgalommal, az eseményeket igazsággal vizsgáljuk**. Ezért háromszoros megtérésre van szükségünk:

- Megtérésre, amely mer szembe nézni saját valóságunkkal.
- Megtérésre, amely újra meglátja, hogy Jézusnak mi a magatartása.
- Megtérésre, amely megfelelő elveket használ, a másikkal való közeledéskor

Lejegyezte: Kaldenekker Olivér

Részvétel a Csíksomlyói búcsún

Részvétel a Csíksomlyói búcsún

Úrnapi sátrak

Szarvasi Tűtartó

„Telt ház” a tanévnyitó Szentmisén

Óvodások is énekel szolgáltak

Hittanos tábor képekben

